

QUIM MORALES

Il·lustracions de Júlia Bausili

COM SER UN BON CATALÀ

Guia amb 50 instruccions fàcils

QUIM MORALES

Il·lustracions de Júlia Bausili

COM SER UN BON CATALÀ

Guia amb 50 instruccions fàcils

Primera edició: abril del 2014
© Quim Morales, 2014
© de les il·lustracions: Júlia Bausili
Maquetació i disseny: Antònia Arrom (dandèlia)
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U.
Carrer Pedro i Pons, 9-11, 11a planta – 08034 Barcelona
Fotocomposició: Víctor igual, s.l.
Carrer Aragó, 390 – 08013 Barcelona
ISBN: 978-84-664-1857-7
Dipòsit legal: B. 5.293-2014
Imprès a: T. G. Soler

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

<i>Introducció</i>	9
1. Pagar peatges	13
2. Tenir accent català	15
3. Beure amb porró	17
4. Ballar sardanes	20
5. Jugar a la botifarra	22
6. Portar barretina	24
7. Ser escatològics	26
8. Demanar pa amb tomàquet	28
9. Desconèixer la segona estrofa dels himnes	30
10. Anar a la Festa dels Súpers	32
11. Ser meteoròleg amateur	34
12. Posar una cullereta al cava	36
13. Esmorzar de forquilla	38
14. Complicar-se dient l'hora	40
15. Fer capcinades	43
16. Llegir les esqueles	45
17. Utilitzar remeis casolans	47
18. Sortir per TV3	49
19. Anar a veure ovnis a Montserrat	51
20. Dir-se Jordi	53
21. Recordar el tram de la Via Catalana	55
22. Pagar a mitges, però cadascú <i>lo seu</i>	57
23. Reivindicar el burro català	59
24. Acumular bosses de plàstic	61

25.	Anar a caçar bolets i trobar-ne	63
26.	Anar a l'esp lai	67
27.	Citar Josep Pla	69
28.	Tenir un familiar fatxa	71
29.	Anar a veure els castells amb folre i manilles	74
30.	Renegar en castellà	78
31.	Fomentar el màrqueting independentista .	80
32.	Viure i treballar a Catalunya	83
33.	Recomanar carquinyolis de la pastisseria ..	85
34.	Parlar als estrangers en espanyol	87
35.	Tenir un gos d'atura	89
36.	Menjar calçots	91
37.	Portar el CAT a la matrícula	93
38.	Jugar a l'atzar català	96
39.	Ser un bon català 2.0	98
40.	Sortir a la Gigafoto	100
41.	Fer l'idiota a Catalunya en Miniatura	103
42.	Brindar amb ratafia	105
43.	Situar-se per vegueries	108
44.	Commemorar el 1714	110
45.	Escoltar la COPE / Mirar 13TV	112
46.	Creumar la casa per Sant Joan	116
47.	Comprar llibres, roses i altres derivats per Sant Jordi	118
48.	Actuar als pastorets	120
49.	Posar senyeres i estelades arreu	122
50.	Dir "Adéu-siau" i "Passi-ho bé"	125
	<i>Agraïments</i>	127

1

PAGAR PEATGES

Si hi ha una cosa que tot bon català ha de saber des de ben petit és que haurà de pagar peatges. Aquest sistema de cobrament d'autopistes condiona tant la realitat del país que els nens ja no neixen amb un pa sota el braç sinó amb un teletac.

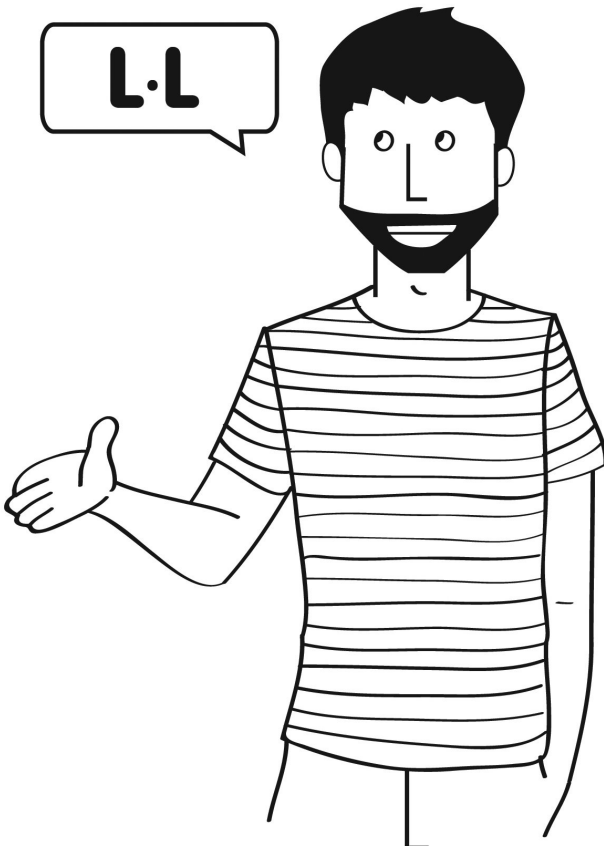
La geografia catalana està infestada d'aquestes simpàtiques instal·lacions recaptatòries amb què es financen les nostres vies de comunicació i, al mateix temps, marquen un fet diferencial amb la resta de la península. Per a un català hi ha poques coses tan desconcertants com sortir de Catalunya i poder circular centenars de quilòmetres sense topar-se amb cap cabina taronja. Una experiència que es revela força perillosa després de registrar-se diversos casos de conductors catalans que, en no veure cap peatge a l'autopista durant tanta

estona, han entrat en èxtasi, tot perdent el coneixement en plena marxa a l'alçada del Monasterio de Piedra.

El fet de pagar per recórrer les pròpies autòpistes no només determina el tarannà dels catalans. També n'està alterant el metabolisme fins al punt que presenten una notable asimetria en les extremitats superiors. De tant abonar peatges, un bon català sempre té el braç esquerre més llarg que el dret. Comprovi-ho, amable lector. El sorprendrà el resultat.

Malgrat l'èxit de les campanyes que denuncien la presència abusiva de peatges a Catalunya, els catalans assumeixen que seguiran passant per l'adreçador i per la cabina de pagament durant molts anys més. El català és complidor de mena i prou capaç de saltar-se el peatge al crit de "No vull pagar" per, tot seguit, fer marxa enrere i satisfer l'import corresponent. Aquesta és la rebel·lia responsable del país i el preu que cal pagar per ser un bon català.

—
2
**TENIR ACCENT
CATALÀ**
—

La llengua catalana es caracteritza per la riquesa semàntica, sonoritat dolça i, per a desgràcia dels estudiants, una pandèmia inabastable de pronoms febles i contraccions gramaticals. Disposant d'aquest immens tresor lingüístic a l'abast del seu aparell fonador, és lògic, comprensible i totalment justificable que qualsevol catalanoparlant tingui un esfereïdor accent català. Per tant, al bon català se li ha de detectar l'origen i l'accent amb el senzill acte d'esternudar.

Sovint aquest és un dels trets més parodiats de la personalitat catalana i, precisament per això, un dels aspectes imprescindibles per a qualsevol individu que aspiri a reivindicar la seva catalanitat. De la mateixa manera que captiva l'accent italià, impressiona l'alemany i sedueix el francès, el bon català ha de fer bandera de la sonoritat de la seva llengua.

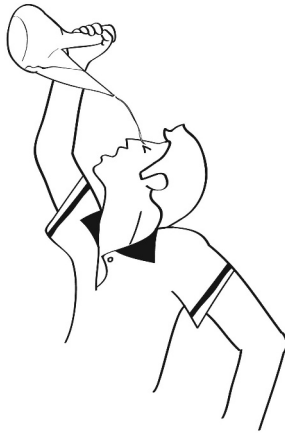
Per posar dos exemples, a l'hora de parlar altres llengües –especialment el castellà– mai s'han de defugir les esses sonores ni tampoc les eles que fan passejar la llengua amb lascívia per l'extrem exterior del paladar. De la mateixa manera s'aconsella l'ús i abús de la *ela* geminada, fins i tot en paraules que no en porten. És la manera més indiscutible de deixar clar a primer cop d'oïda que qui parla és català de soca-rel.

3

BEURE AMB PORRÓ

Pocs gestos s'associen tant a l'essència catalana com el d'aixecar el braç i beure a galet el contingut d'un porró. Si els britànics exhibeixen la seva finesa aixecant el dit petit mentre xarrupen el te de les cinc, els catalans demostren la seva rudesia alçant aquest estrany artefacte de vidre d'on raja l'elixir de la felicitat. En qualsevol àpat, el bon català ha d'estar preparat per a la sobtada aparició d'un porró que posarà a prova la seva perícia autòctona.

Així doncs, l'entrenament previ a la consumició pública és d'una importància cabdal. Per estalviar-se disgustos, esquitxades imprevises i taques a la roba, només hi ha una manera d'assajar beure amb porró: des-

pullat i a la dutxa de casa. Aquest és l'únic mètode efectiu per perfeccionar la tècnica de mamar del rajolí sense córrer cap tipus de risc, sempre que el baldó del bany estigui ben tancat. Certament, l'estampa d'una persona nua a la dutxa bevent del porró és pertorbadora, però sempre serà pitjor treure's un ull amb el broc estret en plena costellada per culpa de la manca de pràctica.

La història catalana és plena d'episodis luctuosos relacionats amb el mal ús del porró i la distracció del regalim de vi: camises llantiades per a tota la vida, abrics de visó esguerrats, perruques remollides... I a l'altre extrem s'hi troben els virtuosos del trago, capços de traçar una paràbola perfecta amb el vi que raja del porró mentre canten *La santa espina*. El bon català ha de situar-se en un terme mitjà i en cas de dubte –i abans de fer el ridícul–, beure pel broc gros o demanar un got d'aigua.